

Gooik

Erfgoeddag 2017
Inwoners van Eyckenborch vertellen
Deel 2

Bijzondere bijlage tijdschrift 118 van de Heemkundige Kring

Tweeëndertigste jaargang - Trimestrieel tijdschrift - December 2017

Verantwoordelijke uitgever: Jean-Paul De Loecker, Koekoekstraat 41, 1755 Gooik

PAULA WAUTERS VERTELT

Van Lennik naar Leerbeek

Steven SONCK

Vertelster Paula Wauters (Foto Steven Sonck. Andere foto's artikel bezit Paula Wauters)

Een jeugd tijdens de oorlogsjaren

Paula werd geboren op 11 januari 1927 te Sint-Martens-Lennik (het “Lennik vanachter” dixit Paula), als kind van Josine Jacobs en Jozef Wauters. Ze liep daar school tot omstreeks haar 12 jaar en later tot haar 18e levensjaar te Eizeringen bij de Zusters. Haar jeugdjaren werden dan ook getekend door de oorlogsperiode. Het schoolgaan op zich was een beproeving in die tijd. Er was toen uiteraard geen of nauwelijks autoverkeer waardoor de schoolgaande jeugd zich per fiets diende te verplaatsen. Paula en haar vriendinnen verzamelden zich op het marktplein van Sint-Kwintens-Lennik om van daaruit naar de school te Eizeringen te gaan.

Gevaren trotserende van de toenmalige oorlogsgedramen moesten Paula en haar vriendinnen meermaals schuilen in een dichtstbijzijnde berm langs de weg om bescherming te vinden

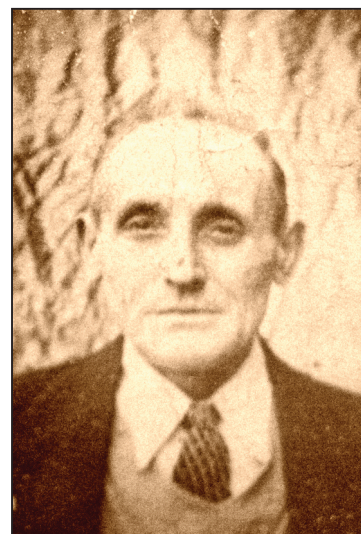
tegen hoorbaar geschut of het naderen van de Duitse wehrmacht eenheden. Zo ook op een dag was er veel Duitse activiteit en dienden ze zich te verschuilen al liggende in zo een berm. Na enige tijd, als het weer veilig was, kwamen een groep mensen kijken of er met de kinderen niets gebeurd was. Dit was dan ook pas het moment waarop ze zich opnieuw durfden te beroeren en uit de berm te klauteren. Zo moesten ze zwaar aangedaan opnieuw hun weg verderzetten richting school. Daar veel te laat aankomende werden ze echter wel gelukkig goed ontvangen en gerustgesteld door de Zusters aldaar. Er werd zelfs echte koffie geschonken voor hen.

Tijdens deze studies werd er ook vooral gehamerd op de Franse taal. Deze lessen kwamen Paula goed van pas. Door de vele armoede op het platteland ging Paula ook uit werken, eerst bij een beenhouwer en later een patissier en bakker. Goed bekeken van haar, want daar was steeds eten voorradig in deze penibele tijd. Haar tijd bij de beenhouwer kwam wel op een vreemde manier ten einde. Volgens de slager hadden haar ‘regels’ een slechte invloed op het vlees die ophing, en kon ze daardoor niet meer voor hem werken. Of hoe men in die tijd op alle vlakken als vrouw zijnde, hun niet altijd rechtvaardige lot moest zien te dragen.

Na deze episode kwam ze dan ook terecht bij een bakker/patissier waar haar kennis van de Franse taal haar zeer goed van pas kwam. Dit was toen in Alseberg bij Beersel. Maar ook daar ontkwam ze niet aan de oorlogsellende en moest ze regelmatig schuilen in de kelder van de winkel waar de trillingen van de bombardementen en het geschut de gestapelde zakken bloem op de hoofden

Moeder Josine Jacobs.

Vader Jozef Wauters.

Paula als 20-jarige. Met haar mooie van nature uit gekrulde haar waar ze nog steeds, terecht, fier op is.

deed neervallen. Dit waren momenten van pure angst om wat zou gebeuren.

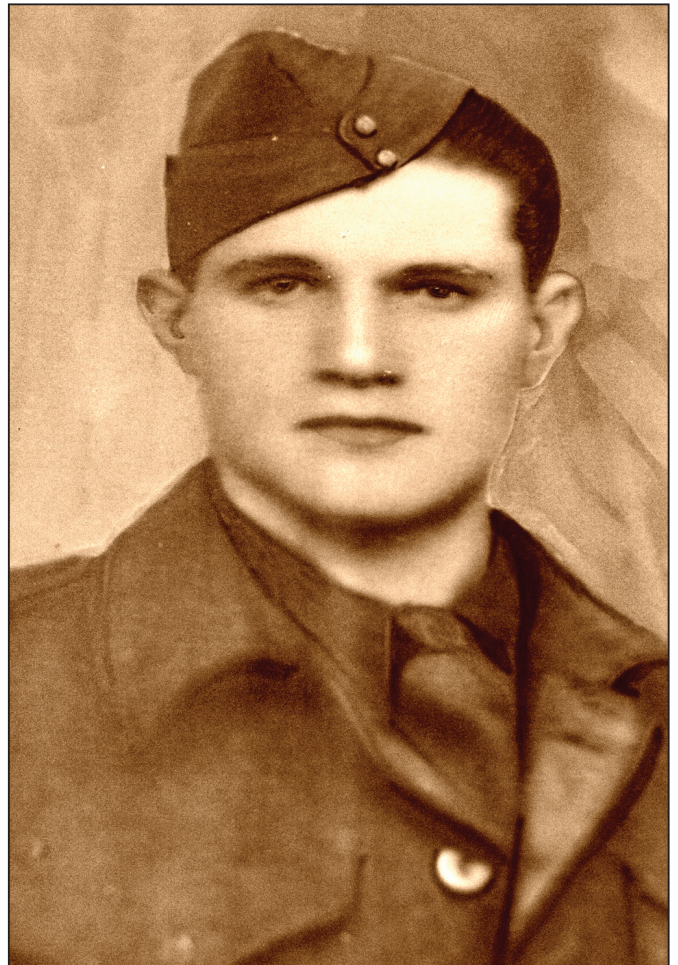
Een andere donkere kant in die periode was het probleem met de 'voedselbonnen'. Mensen waren veel te weinig bedeed waardoor ze veel duurdere prijzen in geld moesten betalen voor brood en eventueel vlees. Dit heeft Paula meerdere malen moeten vaststellen als verkoopster in deze winkels. Het was de wet van de sterkste waarbij de eigenaars van de winkels zich niet schaamden om mensen op die manier op te lichten. Iedereen moest zien te overleven was de leuze.

Jozef, een goede danser, wordt haar echtgenoot

Rond deze periode was het gezin Wauters ook verhuisd van Sint-Martens-Lennik naar Gooik, waar de grootouders van Paula een stamminee uitbaatten in Kwakenbeek.

Dit waren de ouders van Paula's moeder Josine Jacobs. Dit café heette in de volksmond: "Bij schuppens"; naar de gelijknamige kaartkleur. Toen de vraag bij het kaartspelen zich stelde "Wat is troef" antwoordde de grootmoeder van Paula steeds "schuppens". Vandaar ook de toenaam van Paula... van Josine van schuppens. De traditie van de toenamen is spijtig genoeg heden ten dage dan ook meer in onbruik geraakt.

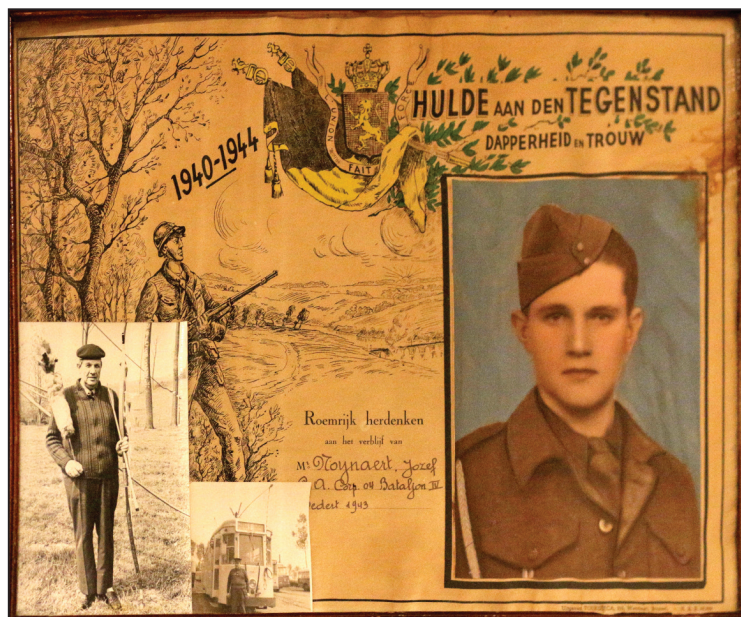
Ondanks deze benarde oorlogstijd waren er voor haar soms toch ook meer gelukzalige momenten in haar nog jonge leven. Zo leerde ze haar toekomstige man Jozef Noynaert uit Leerbeek kennen in het toenmalige café "Bij Louis van Sofie", daar waar nu de Ford-garage gevestigd is op de Dorpsstraat. Dit café, waar de toenmalige jeugd ook af en toe kon gaan dansen, is al gesloten sinds 1981. Zo viel Jozef goed in de smaak bij Paula omwille van zijn uitstekende danskwaliteiten, een talent dat Paula zelf ook goed onder de knie had. Zo werden er

Jozef als soldaat.

tijdens die danspartijen meerdere koppeltjes gevormd. Het prille liefdesgeluk werd echter wel overschaduwd door de nog steeds verder woedende oorlog. Zo moest Jozef zich gaan aanmelden als dienstplichtige bij het corp.04, Bataljon 4.

Herdenkingskader militaire dienst.

Zijn dienst liep van 1943 tot het einde van de oorlog in België. Na deze periode was het zoals gebruikelijk in die tijd het moment om te huwen. Waarna ze ook verhuisden naar het geboortedorp van Jozef, Leerbeek. Ze trokken in bij zijn ouders die landbouwers waren. Het huis was gelegen aan het kerkhof, waar Paula niet altijd goeie herinneringen aan overhield. Zeker bij de begrafenis kon ze deze taferelen niet goed verwerken, en stak ze zich meermaals weg in het afgesloten huis. Een gevoelige kant in haar karakter die ze nog steeds meedraagt. Het paar kreeg 3 kinderen: namelijk Jean-Pierre, de oudste; Michel, die echter te vroeg overleden is; en de jongste Eddy, aannemer in Strijland (nu gepensioneerd). Het vroegtijdig overlijden van Michel is nog steeds zeer gevoelig voor Paula, en schemert meermaals door in haar gedachten.

Een huisvrouw, met 3 kinderen en een schoonmoeder...

Haar leven lang was ze huisvrouw en nam ze de zorg op van haar gezin en inwonende zieke schoonmoeder. Dit was een niet te onderschatten zware taak, die ze steeds heeft volbracht zonder tegenspraak. Haar man, Jozef Noynaert was werkzaam bij de Buurtspoorwegen als

Haar kinderen: Linkse foto: Jean-Pierre Noynaert. Op de middelste foto: Michel Noynaert. En op de rechtse foto: Eddy Noynaert, echtgenote Martine Van Muylder en dochter Iris.

Op de linkse foto: huismoeder Paula Wauters. Op de middelste foto: Jozef Noynaert als trambestuurder. Op de rechtse foto: Jozef als 'Koning' van de Leerbeekse wipschutters in de jaren 1970.

trambestuurder nadat hij ook bij boeren heeft gewerkt op het veld. Deze vast benoemde job als bestuurder heeft hij tot op zijn opruststelling volbracht in de stelplaats van Leerbeek. Hij maakte ook nog de omschakeling van trams naar bussen mee, waarmee hij ook nog gereden heeft.

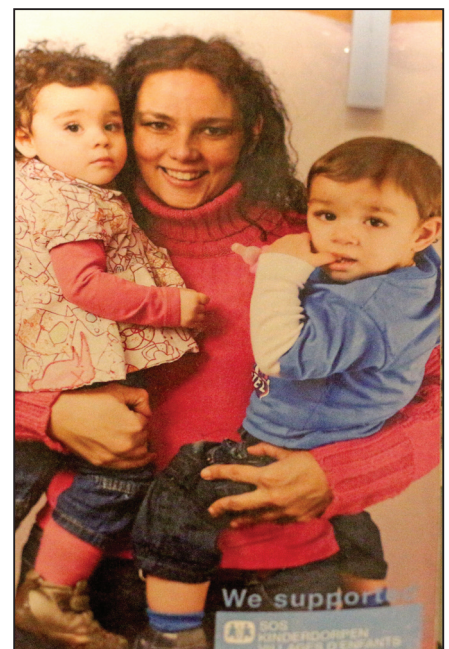
Tevens was hij ook een verwoed duivenspeler en handboogschutter. Hij werd zelfs 'Koning' in het wipschieten tijdens de jaren 1970 te Leerbeek bij de Sint-Pietersgilde. Dit zorgde er echter wel voor dat deze bezigheden zoveel tijd in beslag namen dat hij geen of weinig tijd had voor kinderen en vrouw. Zo moest Paula zelf instaan voor de drie kinderen en de zware zorg van de schoonmoeder. Ook het onderhoud van het huis, koken en inclusief onderhoud van de duiventil. Samen ontspannen of reizen heeft ze nooit gedaan... zelfs onze Noordzee heeft ze nooit gezien.

Men schikte zich in het bestaan en maakte geen ruzie daaromtrent. Héél veel respect en bewondering voor deze nuchtere en sterke vrouw, die ondanks alles moedig haar levensweg verder bewandelde. Een kind van haar tijd. Het was een héél ander leven dan nu...

Naar Eyckenborch

Toen op latere leeftijd ook Jozefs gezondheid steeds verder achteruitging moest na diep beraad, mede doordat Paula zelf ook wegens de leeftijd het moeilijker

kreeg thuis, beslist worden om te verhuizen naar de serviceflats van Eyckenborch te Gooik. Daar verbleven ze een tiental jaar. Na het overlijden van haar man verhuisde ze naar het woonzorgcentrum zelf waar ze nu een tweetal jaar verblijft en er terug ook mensen van weleer ontmoet. Omringd door haar mooie foto's van haar familie die deels ook weemoed, maar ook mooie herinneringen oproepen, heeft ze steeds de nodige kracht die haar sterk houden. Of zoals Paula zelf zegt: "Meer moet ik niet hebben... mijn kindjes, ouders en man. Ge zit hier en ge denkt aan alles". Op haar 90-jarige leeftijd is ze nog steeds die mooie vrouw als op haar foto van toen ze 20 jaar was. Haar geheim: "'t Is niet al zitten dat ge oud wordt, ge moet bewegen!" En dat heeft ze zeker gedaan in haar leven!

Kleindochter Tamara Noynaert, met haar 2 kindjes.

SUZANNE (EN ELISA) GETTEMANS VERTELLEN

Een rustig leven vanuit Kwakenbeek

Els VAN DER HOEVEN / Jean-Paul DE LOECKER

Suzanne en zus Elisa, die toevallig op bezoek was bij haar zus zoals elke eerste maandag van de maand, vertellen over vroeger. We ondervragen Suzanne, maar gelukkig is Elisa er om af en toe eens bij te springen met wat meer informatie. Ze vullen elkaar wonderwel aan, deze 2 zussen die 8 jaar schelen. Suzanne is de rustige, stille; Elisa komt wat vinniger uit de hoek en heeft een scherp geheugen. Het gehucht Kwakenbeek staat hier centraal in hun verhaal, ze zijn hun oorsprong zeker niet vergeten.

Vertelsters Suzanne en Elisa Gettemans. (Foto's Els Van der Hoeven)

Wie waren je ouders en vanwaar kwamen ze?

Mijn vader heette Jean-Baptist Gettemans en mijn moeder Celestine - ze noemden haar Tine - Nootaert, hij was geboren in Gooik en zij kwam van Lennik. Ons vader is geboren op 6 juli 1899 en gestorven op 29 juli 1959. Mijn moeder is geboren op 4 september 1903 en ze is gestorven op 23 april 1975.

Ons vader was afkomstig van Kwakenbeek en hij is daar ook altijd blijven wonen, in nummer 43. Ik - Elisa - woon daar nu nog, maar ik verbouwde het ganse huis. Mijn moeder is van "Ierlingen" in Lennik - de kleinzoon geeft aan dat hij dat niet weet liggen - Ierlingen is een gehucht dat je bereikt via een zijstraat van de baan die naast de Classics loopt, daarachter in het veld, dat gehucht heet "Ierlingen".

Bij mijn vader waren ze met drie of vier thuis, ik weet dat niet zo goed meer. Meter Elisabeth, tante Maria, hier moeten we "attentie doen" want we hebben een tante Maria langs beide kanten en tenslotte ons tante Lisa. Mijn vader had schijnbaar geen broers, alhoewel er gezegd wordt dat hij daar ergens enen zou rondlopen hebben. Maar ons Manuela is bezig aan een stamboom,

daar kunnen we dat op terug vinden. Manuela zou daar blijkbaar ook op het één of ander uitgekomen zijn.

Langs ons Mère haar kant was er Nonkel Alphons, nonkel Petrus, nonkel Jef uit Soignies, en tante Maria uit Elingen, ze hadden nog een broer die in Kortrijk woonde maar ik ben zijn naam vergeten maar we zullen zijn naam ook wel terugvinden in de stamboom die Manuela aan het opstellen is.

Wat was het beroep van je vader?

Mijn vader was straatwerker, nu gemeentearbeider genoemd, dat klinkt schoner. Ons moeder was huishoudster. We hadden ook een kleine boerderij, om in ons eigen eten te kunnen voorzien, om onze plan mee te trekken, met één koe en één varken. Ja dat weet ik nog, ik herinner me dat ik achter de koe moest gaan op 't veld, gans op 't einde van Kwakenbeek, *bekant* tot in Lennik. De koe stond op een wei achter de tent van Kwakenbeek. We moesten haar 's morgens naar de wei brengen en 's middags gaan melken. Soms molken wij de koe op de boerderij waar nu Staaf De Leeuw

Vader Jean-Baptist Gettemans en moeder Celestine Nootaert. (Foto's artikel bezit Suzanne Gettemans)

Het oudste zusje, ook Suzanne genaamd, stierf toen ze bijna 5 jaar oud was.

woont, dan moesten we ze niet volledig mee terugnemen, we namen dan alleen de melkkan gevuld mee naar huis.

Ik herinner me dat onze pa naar Brussel moest gaan werken, niet bij de Michelin, maar wat hij deed dat weet ik niet meer. Mijn zus Elisa weet niet meer dat ons vader naar Brussel ging werken, ze was nog te jong, we schelen 9 jaar. Hij is jong gestorven, hij verjaarde op 6 juli, is overleden op 29 juli en begraven op 31 juli 1959, hij was net zestig geworden...

in Kwakenbeek, dat moet daar toch "iet" geweest zijn. Ik weet wel nog hoe het café eruit zag; *nien toog met een spellement met hankjes* voor de glazen. Er werd nog veel uit vaten geschonken. Er was café maar we sliepen en kookten er ook. Ons koe en varken stonden in de kamer daarachter. Er was in die tijd ook een bollebaan langs de overkant van 't straat. Dat was eerst een bos maar wij hebben daar een wei van gemaakt. We hadden een steenput, zo nog met de *kuere* omhoogtrekken - de kleinzoon zegt: "een koord" in 't schoon Vlaams.

Spelen en werken...

Ik zeg dat dikwijls, moest de jeugd nu in die tijd moeten leven... De jeugd speelt niet meer, vroeger *parkeninkten* we en dat was het, nu durven ze de kinderen niet meer buiten laten. Vroeger konden we op de straat *rijzen* in de winter. Ik speelde vroeger met de *kuere*, touwtjespringen. Ik moest ook veel op 't veld werken, schalmen, patatten uitdoen en bieten rapen. Het veld werd met het paard omgedaan en zolang we het paard gebruikten- van Boerke Voghel, want we hadden zelf geen, moesten we bij *den boer* gaan werken. Langs Beireken Somers was ons veld en wij reden met koe en kar!

Toen ik ging werken deed ik '6-2' en ik moest daarna zo rap mogelijk op 't veld. Pas nadien kreeg ik eten en dan moest ik nog wachten op mijn patatten die op de Leuvense stoof stonden te garen. Soms moest ik thuis ook helpen, strijken met een ijzer op de Leuvense stoof, dat duurde nogal, maar toen kleden de mensen zich gelukkig ook niet elke dag om. Wassen was met de hand en de was werd uitgedraaid, soms lag hij nog te bleken op een steen. Gas bestond nog niet. Dat was nogal "iet". Iedereen zegt dat het leven toen duur was, wel dat is nu ook duur. De mensen leefden van kermis naar kermis. Het beste van het varken werd opgegeten met de kermis en de rest was voor het ganse jaar. Het duurde een jaar vooraleer je een varken had. Ik zie nog altijd de ketel opstaan met alle afval voor het varken, wij zaten te wachten op een *pellepatat* daaruit, dat was lekker want dat was meegekookt met rapen en bieten, ze moesten het nu eens eten.

Elisa vertelt dat Suzanne ooit eens meegeweest was naar dé tent in Kwakenbeek – hoe zou je zelf zijn?-en dat mocht nog niet van de nonnetjes, en één non had haar gezien, ze had *ewa* voor! Men was vroeger heel streng, je mocht ook niet met blote armen rondlopen, dat mocht allemaal niet. Wij gaan hier iedereen nog iets bijleren!

Heb je nog broers en zussen?

We hebben ook nog een zus die heel jong gestorven was, ze heette ook Suzanne, zij was de oudste en ze moet een jaar of 5 geweest zijn toen ze stierf, iets gekregen. We moeten bij mij 8 jaar bijtellen dan kennen we de leeftijd van onze zus die jong gestorven was, zij was dus van 1927. Ik zou zo graag *ne keer* naar het kerkhof gaan, maar met mijn "karreken" kan ik daar niet gera-ken. Mijn zus vertelt me dan hoe het daar is. Die gedachte van nog eens naar het kerkhof te gaan moet ik "gerust laten".

Ik ben 83, van 't jaar 1934, mijn zus Elisa is van 1943 en onze René was vijf jaar ouder dan ik. Hij was van 1930 en is reeds 15 jaar dood; hij is gestorven in 2002 en heeft lang in Lennik gewoond. Ik woon in Gooik, mijn zus Elisa woont in Gooik en onze René is naar Asse verhuisd en daar ook gestorven en begraven, ik geloof op de verjaardag van Albert, mijn man. Bij mij verjaart bijna iedereen in januari. Wij zijn allemaal opgegroeid in Kwakenbeek, maar ik heb nog langs alle kanten gezeten, toen ik trouwde ben ik in Brussel gaan wonen. Mijn zus is nooit buiten Gooik gaan wonen.

Waar woonden jullie in Gooik?

We woonden in een huis in de Klein Brusselstraat, naast het weggeltje. Het was een huis met een *stammenee* van voor. Onze grootouders hielden er café, maar de naam van het café ken ik niet meer, er waren heel veel cafés

Wat weet je nog van je schooltijd, eventueel een jeugdbeweging?

Ik kan me niet herinneren dat ik in een jeugdbeweging was, ik denk dat dat niet bestond. Chiro was er nog niet. Ik ben wel naar Lourdes geweest maar toen was ik al ouder. En later ben ik nog eens met mijn zuster mee geweest toen *mijnen* Albert al dood was. Ik ging naar school waar we hier nu zitten, de meisjesschool, ik heb hier tot mijn veertien gezeten. Ik mocht niet langer gaan en ik zit hier nu weer maar in 't rusthuis. De *patjes-school* was achter de kerk, daar ben ik ook nog geweest, vanaf mijn drie jaar denk ik. Ik kan me niet meer herinneren of ik zusters of juffrouwen had, Zuster Hélène dat zegt me wel nog iets. Juffrouw Mathilde van Pappaert moest stoppen met lesgeven omdat ze ging trouwen. Juffrouw Elise was de eerste die al getrouwd mocht lesgeven. Voor de rest herinner ik me niets van 't school, ik heb niets voorgehad, ik was braaf en moest veel zwijgen. Babbelen mag nu ook nog niet maar ja... Ik heb hier zeker geen slechte tijd gehad.

Wat zijn je herinneringen aan de oorlog?

Het werd oorlog en ik weet nog dat ik bang was van de vliegende bommen, we hebben nooit Duitsers gezien in Kwakenbeek, maar wij hadden wel "vrieëtigen" schrik! Mijn meter, Martha- onze pa zijn zuster- is toen gestorven, iets gekregen zeggen ze, toen de bom viel vanachter in Kwakenbeek. We konden niet in de kelder schui-

len want er was geen kelder. Teveel water in de grond in Kwakenbeek, het water dat kwam van de statie van Gooik, zo naar Kwakenbeek toe, dus een kelder maken kon gewoon niet en nu nog niet.

Een beeld van het jonge meisje Suzanne.

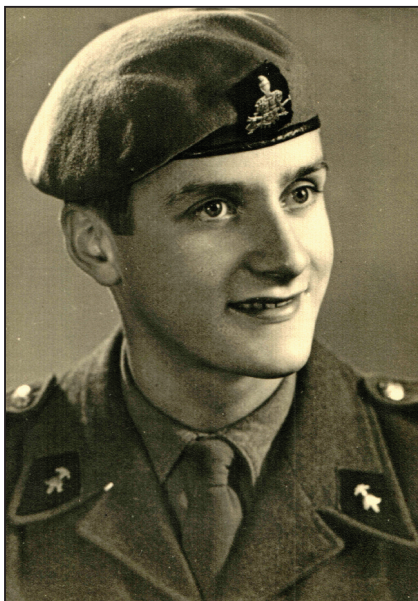
Hoe heb je je man Albert leren kennen?

Mijn man Albert Wijns (°20 januari 1933) was van Lennik. Ik was *neig* jong en ik kreeg "vantijd" mijn "pataten" van mijn vader en ook van mijn broer René. Ik zag mijnen Albert bij de koe, maar mijn zus durfde me wel eens te verraden - ze was toch ne stouterik hé - toen ik mijn lief daar zag, bij de koe. Daarom liet ik ze meegaan tot op het eind van Kwakenbeek waar ik *mijnen bruinen* - bijnaam van Bruinen - zag, zoals zij hem noemden. Hij kwam uit een familie van wel 20 kinderen. Er leven nog 4 zussen van mijn man; Marie, Germaine, Christine en Mariette, de rest is allemaal dood.

Ik leerde Albert kennen op de tram, we zaten bijeen, ook al was er een meisjesvak en een jongensvak. Hij kwam altijd in het vak zitten waar ik zat, toen ik ging werken. Ik durfde ooit eens tegen mijnen pa zeggen "*kus ne keer mijn k...*" toen hij opmerkingen maakte op het feit dat ik

Samen met vriendinnen vóór de kerk van Gooik, de meisjes hebben zich verkleed ter gelegenheid van het feest voor de honderdjarige Wannes ... in de Dorpsstraat (195...). Het zijn Suzanne, Karolien Billens en Simonne Janssens, allen uit Kwakenbeek.

Albert als soldaat.

Suzanne en Albert, achteraan het ouderlijk huis van Suzanne in Kwakenbeek.

mijnen Albert zag, dan heb ik nogal mijn *doefen* gekregen. Soms, na een koers kwamen we mekaar tegen, er was in die tijd nog niet veel te doen. En zo zijn we bij mekaar geraakt en 't is nooit meer afgeweest. Hij kon via 't leger snoep kopen, mijn zus vroeg altijd of hij iets meehad. Zij was een echte "luis" (*afluizen*...).

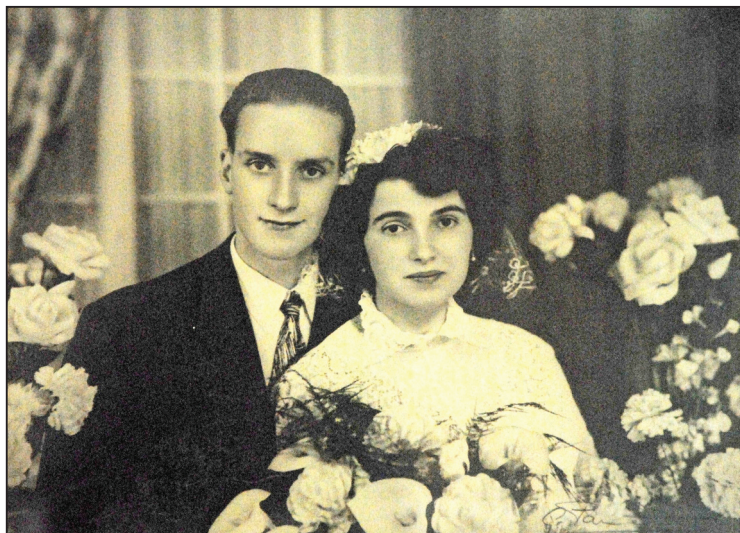
Hoe zat het met jullie 'verkering'?

Op zondagavond kwam hij af en toe "met de bal spelen", ge moest niet aaneen hangen zoals nu! Ik denk dat ik toen 15 was, 't was maar van week naar week dat we mekaar zagen, maar we waren zo gelukkig. Ik was heel jong (zus Elisa merkt op dat zij er nog vroeger bij was dan zichzelf!). Hij kwam altijd bij mij thuis, ik kan me niet herinneren dat ik bij hem ging. Nu gaat de jeugd al op een ander samen slapen als ze 15 zijn,... Nu zijn ze mekaar toch al beu als ze trouwen?

Ik - Elisa - herinner me heel goed dat ons Suzanne met mijn broer meeding naar de danstent. Onze broer wou al naar huis, maar ons Suzanne wou nog een laatste *dansen placcen* met Albert, haar lief. Toen onze René alleen thuis kwam, stoof het er nogal. Ons ma die al in haar bed lag moest van ons vader Suzanne gaan zoeken. Toen ze thuis kwam kreeg ze nogal haar *doefen*. Hij sloeg niet gauw, maar als hij sloeg... Er moest geluisterd worden en er werd niet mee gelachen!

Vanaf mijn 15de ging ik werken in de nylonkousen en nadien in La Vedre, de *sajetfabriek* waar we wol maakten en op bollen rolden. In het begin ging dat niet goed, dat werd op hete "dingen" getrokken. We werkten in ploegen van 6-2 en 2-10. 's Nachts werkten we niet. Albert werkte aan de Place Roupe in een winkel en ook op Koekelberg, telkens in dezelfde branche: kunstarmen en -benen, hij werkte als orthopedist in "armen enbenen".

We hebben meer dan 6 jaar gevreeën, we zijn pas getrouwd in 1955, ik was 21 jaar. We zijn hier in Gooik getrouwd en het feest was in Lennik, het was een schoon feest! 't Was in de parochiezaal op de *mert*. We reden met taxi's naar Lennik, maar we zijn nog een aantal keer gestopt om te drinken in verschillende cafeetjes, het duurde dus even voor we in de zaal geraakt zijn (weet zus Elisa nog). Zaal Familia bestond nog niet, daarom moesten we ons verplaatsen naar Lennik.

De officiële trouwfoto van Suzanne en Albert.

Waar gingen jullie wonen nadat jullie trouwden?

Na onze trouw zijn we gaan wonen waar nu Filip Leuckx woont, op de Edingsesteenweg. Nadien zijn we vanachter in Kwakenbeek komen wonen. Nog later verhuisden we naar Brussel, Anderlecht - maar een maand of 8 - in een zijstraat van de Rue Wayez, ik weet dat nog goed, daar zou ik graag nog eens naartoe gaan. We woonden niet graag in Brussel: met 2 kinderen op een appartement, niet gemakkelijk... We zijn dan maar terug naar Gooik komen wonen, aan Bolleken. Dat huis hebben we gekocht, dat moet begin jaren '60 eind jaren '50 geweest zijn. Ik ben daar blijven wonen totdat ik paar jaar geleden naar het rusthuis gekomen ben.

De kinderen...

Ik heb drie kinderen, de oudste is Francine. We zijn in juli getrouwd - en *enigste* maanden later - 23 november 1955, is onze dochter geboren. Francine is thuis geboren in het huis van Leuckx - aan Paul van Daelen - op de Edingsesteenweg. Ze kwam te vroeg en 't ging niet goed, er moest dringend een vroedvrouw komen én dokter Vandenbranden. Mijn zus hoorde onze *pèren* 's avonds zeggen dat het een *motjen* was, maar ze moest doen alsof ze van niets wist. Ik wist niet hoe dat het "ineen gehangen had". Ondertussen heeft Francine zelf al twee kinderen, Jeroen en Lena Van de Velde en achterkleinkinderen.

Onze dochter Josée, die ook twee kinderen heeft, Steven en Sarah Floru, kwam twee jaar later. Zij is geboren op

2 februari 1957, dat was ook thuis in Kwakenbeek. Dat was een raar verhaal! Ik - Elisa - weet nog goed dat we bij ons broer René geweest waren. Ze kwam thuis en ik "mocht" onmiddellijk mijn schoolvalies pakken en op een ander gaan slapen - ik moest dus weg terwijl ze aan het bevallen was - de kinderen mochten dat allemaal niet weten. Nu zeggen ze dat allemaal veel te vroeg, als het misloopt... toen liep iedereen met een los kleed en niemand wist van iets. Nu lopen ze allemaal "getekend".

Luc die getrouwd is met Carmen Tondeur, heeft 2 kinderen. Luc is van 1963 en hij verjaart op 28 januari, hij is geboren in de kliniek in Halle.

Mijn zus Elisa zelf lag bijna in de koeienstal. Ons moeder bleef werken tot op het laatste en ze was dus bijna bevallen in de stal. Vroeger was dat zo.

Ik heb al heel veel achterkleinkinderen - na wat telwerk, Jeroen 2, Steven 1, Sarah ? - ik geloof een stuk of negen!

De meisjes Josée (links) en Francine (rechts).

Bij de grot in Gooik: Elisa, zus van Suzanne, met Francine, daarnaast Karolien Billens (buurvrouw) en Josée, en Jeanine en Jozef Locus.

Charel Wijns (vader van Albert) en Celestine Notaert (moeder van Suzanne) staan bij hun kleinkind Francine, t.g.v. haar plechtige communie.

Een jonge Willy Sommers met Francine Wijns, dochter van Suzanne (begin jaren 1970).

Francine, Josée (plechtige communicant) en buurmeisje Marleen Beeckmans.

Albert op zijn werk: een winkel in kunstarmen en -benen.

Op reis met Yvonne Van Laethem en Emiel Wijns, op de trein...

Suzanne en Albert, opgekleed ter gelegenheid van een trouwfeest.

Nog even over het werk...

Toen ons oudste *gekomen* is ben ik gestopt met werken, zo ging dat vroeger, je kon met je kinderen geen weg. Er werd dan thuis gewerkt. Albert was een goeie man, hij was een goeie werker. Ik moest wel werken thuis, maar ik vond dat niet erg, ik zou niet graag gehad hebben dat iemand anders op mijn kinderen moest passen. Ik had twee kinderen kort na mekaar en vond het niet erg dat ik moest thuisblijven.

Ik ging een stuk te voet naar mijn werk, ik ging de brug van de vaart af tot aan La Vesdre. Je ziet dat nu nog, je ziet nog een stukje van het gebouw. Vroeger was er werk met hopen, je stapte het ergens af en kon iets verder beginnen werken, op 14 jaar ben ik de fabriek ingegaan. Als je nu zonder werk zit dan heb je iets voor! We gingen reeds heel jong werken en toch hadden we ooit ruzie met *onze Pèren* voor de aankoop van 5 meter stof. In het begin werkten we voor 8 frank per uur. Ik wou mij iets nieuw maken voor kermis te Lennik, mijne pa en geld opdoen dat ging niet goed samen, hij zat te neig op zijn geld. Het werk dat we deden was ook niet gemakkelijk. Ik moest die nylonkousen van de ijzers trekken en dat was dan warm! Mijn zus werkte ooit in de thermossen, ze kwam toen met sneden in de handen thuis, ze is dan ook maar rap in La Vesdre komen werken waar ze als jongste de commissie - boodschappen - mocht doen.

Hoe is je man gestorven?

Ik ben nooit vergeten dat ik Albert dood gevonden heb thuis, ik was bij Josée geweest en ik kwam 's avonds thuis en daar lag hij, in 't jaar dat hij 60 geworden is, in 1993 dus. 't Is raar als ge dat voorhebt, hij sukkelde al met zijn gezondheid, hij stond al op de ziekenkas. Hij heeft wel altijd hard gewerkt, hij ging de laatste tijd al niet meer mee naar Brussel. Ik vroeg hem nog wat we 's avonds gingen eten. Ik geloof dat het spek was.

Gelukkig had ik toen *Julia van Roger van den bakker*, waarmee ik nadien nog heel schone reizen maakte. Ik ben altijd goed van de mannen kunnen blijven, ik klapte er wel tegen maar dat was het!

Mijn zus haar man voelde zich ook niet goed, om 18u30 werd de dokter gebeld, de MUG heeft er alles aan gedaan, maar ze konden hem niet meer redden, dat is 11 jaar geleden.

Hoe voel je je nu?

Een geluk dat mijn zus hier was, zij weet nog veel meer dan ik. Ik ben in de kliniek beland met mijn hart, ik kreeg een pacemaker, ik sukkel al 30 jaar met mijn hart. In juni, de 28ste, word ik 83, ik vind dat een schone *averdom*! Nadien ging ik naar Heikruis in het rusthuis en van Heikruis naar Gooik, in mijn omgeving.

Mijn kinderen zijn allemaal goed terecht gekomen en verdienen goed hun boterham, bij ons werken ze allemaal bijeen, dat is goed. Ons Josée werkt in 't vlees, bij Floru. Ze werken allemaal in 't vlees. In gans mijn leven heb ik veel goeie dingen meege maakt, het mooiste van gans mijn leven, mijn trouwdag? 't Zou wel kunnen!

Op reis met Yvonne, Julia en Roger.

Groepsfoto van een reis naar Lourdes met de KWB - 1997.

Suzanne met haar 3 kinderen Luc, Josée en Francine en kleinkind Senna in 2004.

Suzanne en 4 kleinkinderen op een feestje.

INTERVIEW MET SIMONNE NEUCKERMANS

Een 'sterke' vrouw uit Oplombeek

Johan THOLLEMBEEK

*Vertelster Simonne Neuckermans.
(Foto Jean-Paul De Loecker)*

Kinderjaren

Simonne werd geboren in Denderwindeke in 1932. Haar vader was Alphonse en haar moeder Odile. Simonne had 2 zussen en 1 broer. Gedurende haar kindertijd woonde ze in Denderwindeke. Haar ouders waren landbouwers. Op de boerderij hadden ze o.a. koeien en kippen. Van jonge leeftijd af werkte Simonne mee op de boerderij. Zo hielp zij onder meer bij het melken van de koeien. Tijdens haar vrije tijd speelde ze met vriendinnetjes en soms ook vriendjes. Ze speelden met de bal, koordtrekken, "piepstop", ...

Bij dit laatste spel was vader Alphonse op een keer zeer boos geworden, toen Simonne en haar vriendinnetjes zich verstopt hadden in een graanveld. Ze hadden zich in het graan neergelegd zodat het graan platgedrukt werd en dit tot grote ergernis van Simonnes vader. Simonne is nooit lid geweest van een jeugdbeweging. Op latere leeftijd werd zij wel lid van de boerenbond en de boerinnenbond (KVLV).

Tot haar 14 jaar ging Simonne naar school in Denderwindeke. Dit was tijdens de oorlog waarover we in een volgend hoofdstuk meer gaan vertellen. Op school hadden de leerlingen niet veel last van de Duitsers. Overdag waren de poorten van de school

Het melken van de koeien had voor haar geen geheimen, ook al was ze nog heel jong. (Alle foto's artikel bezit Simonne Neuckermans)

Op 12-jarige leeftijd was Simonne al een goede paardrijdster.

immers gesloten. Enkel 's middags en 's avonds werden deze geopend zodat de leerlingen naar huis konden. De school werd geleid door zusters. Zuster Madeleine was de overste. Van de leraars en leraressen had Simonne niet te klagen. Ze waren ook niet te streng. Simonne en haar broer en zussen zijn in het Nederlands opgevoed. Aangezien haar ouders echter ook een tijd in Wallonië hadden gewoond, hadden Simonne, haar broer en haar zussen ook wat Frans geleerd van hun ouders. Zo werden verschillende Franse woorden overgenomen. Ze spraken thuis bijvoorbeeld niet van een lessenaar, maar van een pupiter. De vervoegingen moesten ze dan wel op de schoolbanken leren.

Toen ze 14 jaar oud was, werd Simonne gevraagd of ze mee wilde "boeren". Haar broer en oudste zus waren

Ook al is Simonne hier wat ouder, de liefde voor de paarden is er alleen maar groter door geworden.

immers vroeg getrouwd en haar jongste zus ging al werken. Als zij niet verder had “geboerd”, zou dit het einde betekend hebben van het landbouwbedrijf. Simonne hield echter van dieren en heeft dus de rest van haar leven de boerenstiel uitgeoefend.

De Tweede Wereldoorlog

Het geluk van vader Alphonse

De Tweede Wereldoorlog heeft een enorme indruk nagelaten op Simonne. Het begin van de oorlog werd bijna fataal voor Alphonse, de vader van Simonne. Eén van Simonnes zussen, toen 15 à 16 jaar oud, ging elke zondag achter vers vlees bij de slager. In de winkel zei ze onschuldig weg dat haar vader een “goede mens” was, aangezien hij 3 Engelsen die waren gearriveerd eten en drinken had gegeven en ze te slapen had gelegd. In de winkel waren echter verschillende Duitsgezinden die dit aan de Duitse bezetter hadden doorgebriefd. Twee dagen later stonden dan ook 3 Duitsers aan de deur van vader Alphonse. Het ging om 1 officier (een

kapitein), 1 onderofficier en een gewone soldaat die instond voor de vertaling. Een uur lang heeft Alphonse zich moeten verdedigen tegen de Duitsers. Herhaaldelijk zei hij dat hij onschuldig was aan wat hem ten laste werd gelegd. Hij zei met niemand mee te doen en enkel een goede Belg te zijn.

Gelukkig was Alphonse toen alleen thuis. Zijn echtgenote was naar het kerkhof om een kruisje te verven, en de dochter die het verhaal in de winkel had verteld, was ook niet thuis. Aangezien de Duitsers niet wisten wie het verhaal had verteld en dus ook niet wisten of het betrouwbaar was, lieten ze na een uur ondervraging vader Alphonse met rust. Hadden ze toen Alphonse schuldig bevonden, zouden ze hem voorzeker hebben meegenomen naar de gevangenis en zou Simonne hem nooit meer hebben teruggezien.

Eieren voor de Duitsers

De familie Neuckermans was een landbouwersgezin en ze hadden veel kippen, en dus ook veel eieren. Op de boerderij hadden ze elk jaar 200 kippen. Zij hadden 2 kippenhokken. Eén ervan was verwarmd en werd gebruikt voor het kweken van kleine kuikentjes. Als deze groot waren, werden ze verplaatst naar het tweede hok, bestemd voor kippen om eieren te leggen. In het eerste hok werden dan weer kleine kuikentjes geplaatst. Als de grote kippen uitgelegd waren werden ze verkocht. Simonne had altijd kippen te kort. Er was immers steeds een grote vraag naar verse eieren, o.a. door de burens.

De Duitsers hadden weet hiervan en eisten een deel van de eieren op. Elke week moesten de eieren met een stempel erop worden geleverd aan de “co-operatie” en dit vier jaar lang en zonder enige vergoeding. Elke week kwamen de Duitsers achter de eieren. Moeder Odile had een panische angst voor het moment waarop de Duitsers achter hun eieren zouden komen. Elk ei moest afzonderlijk worden ingepakt in papier. Vervolgens werd het dan in een bakje gelegd en naar Brussel gevoerd. Zoals gezegd stond moeder Odile bij de komst van de Duitsers altijd op haar benen te trillen van angst. Eens de kinderen wat ouder waren, hebben zij het dan ook van hun moeder overgenomen. Vader Alphonse zorgde ervoor dat hij niet aanwezig hoefde te zijn als de Duitsers kwamen.

Op een keer zag moeder het niet meer zitten en zei ze tegen de Duitsers dat ze geen eieren meer kon leveren omdat ze geen papier meer had. Ze hadden immers ten huize Neuckermans geen krant en moesten steeds gaan bedelen bij de burens om papier te hebben om de eieren

in te rollen. Enkele dagen later stopte een auto van de Duisters aan de woning van Simonne. De Duitser die reed had een stapel papier bij en vroeg waar hij het papier kon plaatsen. Aangezien Odile niet wou dat de Duitsers haar huis binnen kwamen, zei ze “Leg het maar tegen de stoel”. Toen ze wat later buitenkwamen, lag daar nog een stapel papier van een meter hoog. Het papiertekort was opgelost en de Duitsers bleven hun eieren komen halen.

Op een keer kwamen ze rond kerstdag. Simonne en haar familie hadden een zelfgemaakt kerststalletje geplaatst, met beeldjes erin. Het kerststalletje kon ook worden verlicht. De Duitsers merkten het kerststalletje op en vroegen aan de kinderen Neuckermans of ze konden zingen. Toen deze antwoordden dat ze niet zo goed waren in het zingen van liederen, zeiden de Duitsers dat zij wel zouden zingen. De Duitsers hebben toen zeer mooi “Stille nacht” gezongen. Helaas stond een raam open waardoor de voorbijgangers konden horen dat de Duitsers aan het zingen waren. Sommigen zullen wel gedacht hebben dat Simonne en haar familie Duitsgezinden waren. Zij kenden echter niet de ware toedracht van het verhaal.

Over de witten en de zwarten

Zoals gezegd moest een deel van de opbrengst van de boerderij worden geleverd aan de co-operatie. Het was de zwarte brigade die kwam controleren of je alles had aangegeven. Ondanks deze controle werd toch nog heel wat “achter ’t gat” verkocht.

Een buurman van Simonne was lid van de zwarte brigade. Hoewel hij dus ganser dagen voor de Duitsers werkte, leefde hij in armoede. Hij had daarenboven 5 kinderen die hij moest onderhouden. Alphonse had hem meermaals gezegd dat hij meer geld moest vragen voor zijn diensten aan de Duitsers. Hij gaf soms enkele boterhammen aan hem en zijn kinderen. Van de meeste inwoners kreeg de man echter niets omdat hij lid was van de zwarte brigade. Op een keer zei vader tegen de jonge ‘zwarte’: “Ik heb een kalf en ga het in de schuur wegstecken achter stro. Je mag het niet verklappen”. De jongen ging akkoord en het kalfje is groot geworden in zijn schuilplaats.

Er leefde ook een onderwijzer in het dorp die lid was van de zwarte brigade. Herhaaldelijk had deze man vader Alphonse trachten te overtuigen met de Duitsers mee te doen, aangezien hij meende dat de Duitsers de oorlog toch zouden winnen. Vader Alphonse heeft echter steeds de boot afgehouden. Hij heeft de onderwijzer

zelf gewaarschuwd dat hij zijn leven riskeerde als hij met de Duitsers zou blijven samenspannen. De onderwijzer was er echter van overtuigd dat hij geen gevaar liep. Op een dag was het echter raak. Achter de school waar de onderwijzer les gaf, stond een haag. Een lid van de witte brigade had er een gat in gemaakt en was er door gekropen. De ‘witte’ wist perfect in welke klas hij moest zijn, ging er binnen en legde aan. De schoolmeester had geen tijd meer om zijn eigen pistool te trekken en werd neergeschoten. De leerlingen sprongen door het venster of wierpen zich op de grond. De moordenaar werd nooit gevonden.

De Duitsers overnachten ten huize Neuckermans

Op zekere dag hadden de Duitsers niet genoeg plaats om al hun soldaten te kazerneren. De dorpsbewoners werden dan ook verplicht om tot 3 Duitsers een slaapplek aan te bieden. Vader Alphonse zag dit niet zitten en weigerde onder het voorwendsel dat hij een klein gezin had met 3 meisjes. De Duitsers waren echter onvermurwbaar, doch waren wel akkoord om geen 3 maar 2 Duitsers te sturen voor de nacht. Toen de Duitsers aangekomen waren vertelde vader hen waar het sanitair was en maakte hen wegwijs in het huis. Hij zei hen dat ze de kachel zouden laten branden zodat ze het warm hadden en ze hun natte kleren konden drogen.

Eén van de twee Duitsers sprak Frans. Aangezien vader in Wallonië had gewoond, konden ze dus met elkaar converseren in het Frans. De andere Duitser mocht hier echter niets van weten aangezien deze een “echte Duitser” was, m.a.w. zeer Hitler-gezind. De Franssprekende Duitser was niet zo een voorstander van de oorlog. Hij verlangde naar zijn vrouw en drie kinderen in Duitsland. Hij vroeg zich af of hij de oorlog zou overleven.

Vader was zeer tevreden dat hij met de ene Duitser Frans kon praten. Zo kon hij alles uitleggen. De Duitsers zijn één nacht gebleven en hebben zich zeer correct gedragen en het huis netjes achtergelaten. Dit kon niet gezegd worden van de Duitsers die bij één van de burens waren geplaatst. Deze hadden een puinhoop achtergelaten.

Het einde van de oorlog

Op het einde van de oorlog waren het de Engelsen die ons kwamen bevrijden. In de laatste weken van de oorlog had de familie Neuckermans een aantal Engelsen opgevangen in de schuur. Deze hadden 3 of 4 nachten niet geslapen en vroegen of ze in de schuur mochten sla-

pen. Vader Alphonse ging akkoord. Simonne herinnert zich nog dat de Engelsen allen een dekentje mee hadden. Lang konden de soldaten niet genieten van hun rust want een Engelse officier kwam hen waarschuwen dat de Duitsers hen op de hielen zaten en ze slechts een paar kilometer voorspong hadden. De Engelsen zijn dan hals over kop vertrokken met een auto. Hun zware motor hebben ze in de beek gedeponneerd. Ze zijn dan tot in Neigem gereden, waar zij op een vrachtwagen zijn geklommen.

Simonne en de andere dorpsgenoten werd gevraagd aan de voorbijtrekkende Engelsen te melden dat ze naar het kasteel moesten. Hoewel Simonne en de anderen geen Engels spraken, lukte het hen toch de Engelsen naar het kasteel te sturen. Dit kasteel was vroeger eigendom geweest van een rijke dame. Toen de echtgenoot van de dame gestorven was, stelde de dame het gezelschap van de familieleden van Simonne zeer op prijs. In ruil mochten hun koeien gratis op de wei van het kasteel lopen.

De buurvrouw van Simonne had jaren in de VS gewoond en sprak dus wel vlot Engels. Zij heeft later eens getelefoneerd om te zien hoe de Engelsen het ervan af hadden gebracht. Toen bleek dat alle Engelsen na de oorlog levend naar Engeland terug waren kunnen keren.

Toen de Engelsen voorbij kwamen waren de dorpsbewoners zeer tevreden. Samen met de buurvrouw die Engels sprak, trachtten Simonne en haar vriendinnen met de Engelsen te converseren. Deze wilden echter niet gehinderd worden, aangezien zij de Duitsers wilden achtervolgen. Aan de nieuwe kerk van Ninove heeft er dan een gevecht plaatsgevonden. De Duitsers hadden zich verschanst in de kerk, doch de Engelsen waren in overtal. De Duitsers werden genadeloos neergeschoten.

Toen de oorlog voorbij was, begonnen de 'witten' met het in brand steken van de huizen van Duitsgezinden. Op een dag kwam vader Alphonse op straat een 'witte' tegen. Deze vertelde hem dat ze ook in de straat van Alphonse enkele huizen wilden in brand steken. Alphonse was het hier totaal niet mee eens en verbood hen huizen in brand te steken in zijn straat. Hij zei tegen de verzetslieden: "Hoe durven jullie die mensen hun huis in brand te steken. Eén ervan woont in een huurhuis, het huis is niet eens het zijne en wat zal er met de kinderen gebeuren. Anderen hebben een zoon die verdronken is in de vaart. Ga je hen nog meer verdriet aandoen?" Alphonse was een volksmens en door iedereen geliefd. Hij zetelde ook 12 jaar in de gemeenteraad in Denderwindeke, weliswaar in de oppositie. Hij dwong

De jonge Simonne.

De jonge Marcel (rechts) met zijn broer Kamiel op de trap voor hun huis.

dus een zeker respect af, waardoor de witten uiteindelijk geen enkel huis in zijn straat hebben in brand gestoken. Verschillende mensen waren hem zeer dankbaar, doch vader Alphonse weigerde elke beloning voor zijn daad van menslievendheid.

Na de oorlog werd het gewone leven opnieuw opgenomen. Moeder Odile is 82 jaar geworden, vader Alphonse is verongelukt. Dit laatste gebeurde na de kermis. Op de avond van de kermis reed Alphonse met zijn fiets de straat af. Zijn broer woonde boven de helling in een boerderij. Alphonse wou hem eerst gaan groeten alvorens hij naar huis zou terugkeren. De burgemeester kwam hem tegen met zijn auto en zei: "Stap in mijn auto Fons, want het begint te regenen. Ik zal je naar huis voeren." Alphonse hield echter voet bij stuk en zette zijn weg per fiets voort. Bij het oprijden van de helling moet hij gevallen zijn en met zijn hoofd op een steen gestoten. Voorbijgangers hebben hem even later gevonden en hij werd naar het ziekenhuis gevoerd waar hij uiteinde-

lijk overleden is. Op de begrafenis van Alphonse was zeer veel volk. Er waren zelfs niet genoeg doodsprentjes. De zus van Simonne, die de begrafenis had geregeld, schatte dat er ongeveer 600 mensen de begrafenis hebben bijgewoond.

Simonne als landbouwster

Simonne trouwde met Marcel Pappaert. Zij had hem leren kennen in een dancing. Hij was een loonwerker. Toen ze getrouwd waren, verhuisde Simonne van Denderwindeke naar Gooik. Daar zetten zij en haar echtgenoot hun landbouwbedrijf verder. Ze kregen wel hulp van de drie broers van Marcel. Eén van die broers leeft nog. Broer Kamiel wordt in september 82 jaar. Er was ook een taakverdeling tussen de broers. Eén werkte op het bureau om de administratie in orde te brengen, twee broers werkten met de molen en een andere met de pikdorser. Marcel en Simonne hadden 7 melkkoeien. Deze werden in de beginjaren drie keer per dag gemolken. Na enige tijd werd dit verminderd tot twee maal per dag.

Naast kippen en koeien, hadden Simonne en haar echtgenoot ook één of meerdere honden. De kleine honden mochten binnen, de grote, meestal Duitse Schepers, moesten buiten blijven. Eén van de meest pijnlijke dagen in het leven van Simonne is ook het overlijden

Schoonmoeder Emma, haar dochter en 2 van haar zonen, Kamiel en Marcel.

De geliefde Duitse scheper Loeki, toch binnen op de zetel.

Het huis in de Oude Geraardsbergsebaan 8 in Gooik, met zoon Marc ervoor.

van één van haar honden. Nu Simonne in het rusthuis verblijft, mist ze haar hond Loeki zeer.

Simonne en Marcel hadden ook 7 pikdorsers, een dorsmolen en een aantal persen (pressen). Simonne reed graag met tractoren en persen. Zij heeft ook één maal met een pikdorser gereden, maar het is bij die ene keer gebleven aangezien dit echt tegengevallen was.

Tijdens de vakantie kregen ze de hulp van 4 à 5 studenten. Ook de burens staken een handje toe. Buiten de vakantieperiode hadden Simonne en haar echtgenoot de hulp van één vaste medewerker, Wannes. Hij had echter

De pikdorser van de familie Pappaert, hier bestuurd door Marc.

één minpunt. Hij durfde immers niet met de tractor te rijden. Toen er eens moest gedorst worden, wou Wannes de dorsmachine niet op. De echtgenoot van Simonne moest met een stok de riem van de motor tegenhouden, zodat hij zelf de machine niet kon besturen. Aangezien Wannes weigerde te rijden, moest Simonne zelf op de machine kruipen. Dit was haar zeer bevalen, zodat zij van dan af steeds met de dorsmachine heeft gereden.

Een leuke anekdote gaat over die keer toen ze slecht weer voorspeld hadden en verschillende boeren wilden dat hun stro snel werd geperst. Om 7u30 's avonds zijn ze begonnen met het persen en pas om 3 uur 's ochtends terug huiswaarts gekeerd. Onderweg kwamen heel wat landbouwers hen tegen met paard en kar om hun stro op te halen voor het zou beginnen te regenen.

's Zondags ging Simonne met haar familie bij Zoë, waar haar oudste zoon en soms ook haar jongste deelnamen aan het koordtrekken. Simonne en haar echtgenoot hadden 3 zonen, Rudy, Wim en Marc. Simonne heeft ook 8 kleinkinderen.

Simonne verliest haar man Marcel

Nadat Simonne gehuwd was, werkten zij en Marcel op de boerderij. Ze maakte ook zelf eten voor de familie. Het lievelingseten was frieten met biefstuk. Met de kermis en met nieuwjaar hielden ze stevast een feest ten huize van Simonne. Soms maakten ze zelf eten klaar en soms lieten ze het bezorgen door een traiteur.

Na verloop van tijd kreeg Marcel last van levercirrose. Op zekere dag stond de familie klaar om naar het koordtrekken te gaan.

Echtgenoot Marcel Pappaert.

Simonne opgekleed voor een feest.

Simonne en zonen Marc en Wim bij hun communie.

De drie zonen van Simonne en Marcel: v.l.n.r. Rudy, Wim en Marc.

Rudy met zijn gezin: echtgenote Anneleen, en kinderen Lieven en Jonathan (de jongste).

Aangezien Marcel zich niet goed voelde, is Simonne ook thuis gebleven. Simonne deed haar huiswerk (strijken) en ging van tijd tot tijd polsen hoe het met Marcel ging. Het is zo dat ze hem onbeweeglijk heeft gevonden. Hij was helaas overleden. Zij heeft dan onmiddellijk heel de familie opgebeld om van het koordtrekken onmiddellijk huiswaarts te keren.

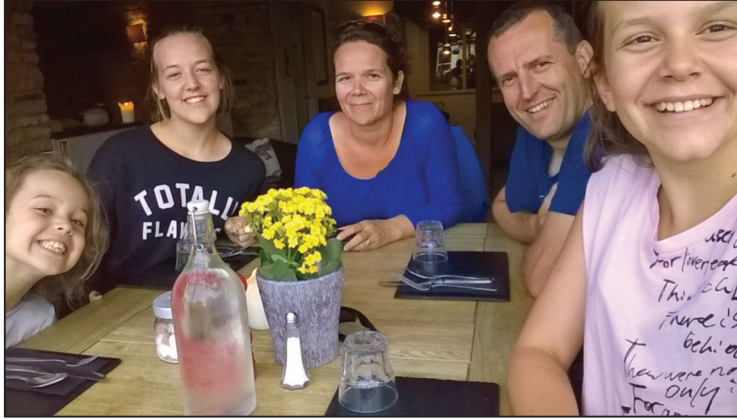
Op de begrafenis van Marcel was enorm veel volk. Net zoals bij het overlijden van vader Alphonse, waren ook hier niet voldoende bidprentjes. Haar oudste zoon deed op dat ogenblik zijn legerdienst. Hij was opgeklommen tot de rang van sergeant. Op de begrafenis was dan ook een delegatie van het leger, bestaande uit een officier, een onderofficier en een soldaat. Dit heeft Simonne zeer aangegrepen. Ze heeft nu spijt dat er geen foto werd genomen van deze militairen in piekfijn uniform op de begrafenis van Marcel.

Zoals gezegd deed haar zoon op het ogenblik van de begrafenis zijn legerdienst. Hij was gelegerd in het Duitse Kalken, aangezien de legerdienst in België 15 maanden bedroeg en in Duitsland maar één jaar. Na een half jaar werd hij bevorderd tot sergeant. Hij had 4 à 5 mannen onder zijn bevel. Zijn manschappen hielden van hen. Hij liet hen dan ook toe 's avonds van tijd tot tijd de kazerne te verlaten op voorwaarde dat ze om middernacht weer terug waren voor het appèl. Ze waren dan ook stevast om middernacht in de kazerne. Er zijn nooit problemen geweest. Rudy had een eigen wagen en nam vier militairen mee naar Duitsland. Het enige wat ze moesten doen was op een bepaalde plaats bij elkaar komen en zijn benzine betalen. Zo was het een win-win situatie voor allen. Wanneer de mannen elkaar nog eens ontmoeten, is er nog steeds een grote vriendschap.

Cyriel, de nieuwe vriend

Na het overlijden van Marcel, haar echtgenoot, ging Simonne soms uit met een aantal van haar vriendinnen. Op een dag was zij zo op stap met 5 à 6 vriendinnen, elk van hen was ook weduwe, net als Simonne. Ze hadden veel plezier. Simonne hield van dansen. Op zeker ogenblik kwam een onbekende man binnen. Simonne liet zich schalks de uitspraak ontvallen: "Weer ene die niet kan dansen". Haar vriendinnen wezen haar speels terecht en zeiden "Je weet dat toch niet". Waarop Simonne riposteerde: "Je ziet toch wel dat hij niet kan dansen en ik dans zo graag". De andere dames antwoordden daarop "Jij weet alles op voorhand."

De onbekende man was intussen aan de toog een pint gaan drinken. Plots stapte hij op Simonne af en vroeg of ze met hem wilde dansen. Klaarblijkelijk had hij de con-

Wim met vrouw Veerle en de 3 kinderen Lore, Eden en Lotje.

Marc en vrouwje Els en de 3 kinderen Dries, Hanne en Lise.

Simonne en haar drie schoondochters Veerle, Els en Anneleen.

versatie tussen Simonne en haar vriendinnen gevolgd. Simonne wou het wel eens proberen en zei “Awel ja, waarom ook niet.” Dus dansten ze en nadien nog eens. Na de dans ging de man terug naar zijn kameraden en een kwartiertje later kwam hij terug. Simonne zei tegen haar vriendinnen : “Wat gaat hij doen? Hij denkt toch niet dat hij mij gaat vangen, want dat zal niet waar zijn.” Waarop haar vriendinnen terstond antwoordden: “Zwijg, je weet dat toch niet.”

Uiteindelijk maakten ze allen nog veel plezier die avond, samen met de onbekende man, die Cyriel bleek te heten, en enkele van zijn vrienden. Daarna keerden allen tevreden huiswaarts. Thuis vertelde Simonne haar verhaal aan haar familieleden.

Cyriel wist waar Simonne woonde en op een dag vroeg hij haar of ze niet met hem wilde uitgaan. Simonne ging akkoord. Op de bewuste dag was het echter boerinnenbond. Simonne was met haar wagen (een tweedehands Polo) daar naartoe gereden. Daar had ze veel plezier gemaakt. Op een bepaald ogenblik was het tijd om huiswaarts te keren want ze moest de koeien nog melken. Ze nam afscheid van haar vriendinnen en reed terug naar huis. Daar stond de auto van Cyriel op het plein voor haar huis. Ze was de afspraak met Cyriel totaal uit het oog verloren. Gelukkig voor haar was haar jongste zoon Mark thuis. Deze had Cyriel binnengelaten.

Cyriel had gezegd : “Ik kom voor uw mama.”

De jongste zoon antwoordde: “Die is niet thuis.”

Cyriel: “Wablieft, ik heb nochtans gezegd dat we ergens naar toe gingen.”

Zoon: “Heb je een uur afgesproken?”

Cyriel: “Wis en zeker, ze weet het wel.”

Zoon: “Dan is ze het vergeten. Maar geen nood. Zet u en we praten even.”

Cyriel en de jongste zoon van Simonne zijn dan een conversatie begonnen.

Toen Simonne thuis kwam en haar woonkamer binnenging, merkte Cyriel op: “Gij zijt een goede. Je zegt dat je meegaat en je bent er niet. Allé, ’t is niks. Je bent nu toch gekleed, kom we zijn weg”. Ze antwoordde echter dat ze moest melken. Omdat ze toch graag mee wou, belde ze haar tweede zoon op en die werd bereid gevonden de koeien te melken. Simonne en Cyriel gingen dus uit en amuseerden zich kostelijk.

Toen Simonne terug thuis kwam, was haar jongste zoon nog op. Hij informeerde of het een mooie avond was geweest. Simonne antwoordde bevestigend. De zoon vroeg toen: “En wat ga je nu doen?” Simonne antwoordde: “Niks hé, ’t is gedaan.”

Zoon: "Ga je hem laten varen?"

Simonne: "Ja."

Zoon: "Hoe is dit toch mogelijk?"

De zoon vertelde toen hoe hij tijdens zijn conversatie eerder op de dag met Cyriel heel wat had vernomen. Cyriel had over zijn kinderen verteld, over zijn overleden vrouw enz. Cyriel leek een ernstige en zeer brave man. Simonne vreesde echter dat een nieuwe relatie nefast zou zijn voor de verhouding met haar kinderen. De zoon antwoordde echter: "Nu ga ik je zeggen wat je moet doen. Je gaat die man houden, want je gaat nooit nog zo een man vinden."

Simonne: "Er lopen er zoveel rond."

Zoon: "Maar toch niet zo ene."

Simonne liet zich overhalen en zij en Cyriel werden een koppel. Ze hebben nog 14 jaar samen geleefd en veel plezier gemaakt. Simonne stopte met boeren. Cyriel was immers geen landbouwer en kon haar niet helpen, waarop ze besloot haar landbouwbedrijf stop te zetten. Eenmaal dit gebeurd was, genoot het nieuwe koppel van het leven. Ze waren bijna elke dag op stap. Drie maal per week trokken ze naar een dancing aangezien ze beiden graag dansten.

Eénmaal had ze geen zin om mee te gaan. Haar vriendinnen waren reeds vertrokken naar de dancing omdat ze dachten dat zij ook ging komen. Toen ze niet opdaagde, belde haar buurvrouw haar op en vroeg waar ze bleef. Simonne antwoordde dat ze thuis wou blijven. De buurvrouw merkte echter op dat Cyriel op haar aan het

Simonne in 2009.

wachten was. Waarop Simonne zei dat hij maar moest blijven wachten. De buurvrouw verweet haar deze woorden en zei dat ze dit Cyriel niet mocht aandoen. Hij was zo een lieve man, en Simonne zou er zo geen meer vinden. Simonne heeft zich dan maar omgekleed en is toch naar de dancing gegaan. Bij haar aankomst werd zij hartelijk onthaald door Cyriel.

Gedurende de week woonde het koppel ten huize van Cyriel. Op vrijdagavond kwam Simonne echter naar haar eigen huis. Dan kwamen haar kinderen op bezoek. Op die vrijdagavonden werd er veel plezier gemaakt. Ook Cyriel was dol op de kinderen van Simonne. Ze mochten hem alles vragen. Cyriel zelf had 2 kinderen, twee meisjes. Simonne heeft zoals eerder gezegd 3 zonen. Zij is dol op haar kinderen en kan nu nog steeds op hun steun rekenen. Zo voeren haar kinderen haar heen waar ze wil. Ze moet geen beroep doen op een taxi.

De reizen naar Tenerife

Simonne is in de periode dat ze samen was met Cyriel ook op reis geweest naar Tenerife. Cyriel wou niet mee uit vlieg angst, dus vertrok ze samen met haar vriendinnen en enkele mannen. Cyriel had immers gezegd dat ze gerust mocht gaan en ook haar kinderen spoorden haar aan de reis te ondernemen. Ze hebben zich goed vermaakt. Overdag was het 30°C en 's avonds hebben ze gekaart. Uiteindelijk hadden ze zich zo goed vermaakt dat ze later nog eens zijn teruggekeerd, deze keer voor een maand.

De laatste kruiwagen met maïs die Simonne vervoert, voor ze gestopt is met boeren.

De leden van de Boerinnenbond, voor de kerk in Gooik. Mogelijk is Simonne ergens verborgen achter iemand anders.

Vanuit Tenerife hebben ze dan uitstappen gedaan met het vliegtuig naar Palma de Mallorca en naar Lanzarote. De uitstap naar Palma de Mallorca was één van de mooiste momenten in haar leven. Ze heeft er zo veel gezien en zo veel meegemaakt. Ook hebben ze een bootuitstap gedaan naar Gomera, waarbij ze werden vergezeld door dolfijnen.

Ze sliepen in een huisje van Belgen die hun huisje verhuurden. Er was een vrouw uit Antwerpen, die er woonde en als ze iets nodig hadden namen ze haar mee en kon zij bestellen aangezien ze goed Spaans sprak. Ook de plaatselijke geneesheer was een Vlaming.

Simonne in Eyckenborch

Nu woont Simonne dus in Eyckenborch. Haar gezondheid is vrij goed. Van tijd tot tijd moet ze naar het ziekenhuis, zoals ook onlangs toen zij in Brakel in het rusthuis verbleef voor 8 dagen. Zij is toen samen met de hoofdverpleegster in de 100 naar het ziekenhuis in

Zottegem moeten gaan. Meestal zijn het haar kinderen die haar bij de dokter voeren. Het zijn ook haar kinderen die voor de contacten met de artsen zorgen, aangezien het voor haar dokterslatijn is.

Toen haar zuster onlangs met kerstdag overleed, is Simonne zelf naar de begrafenis geweest. Ze heeft toen zelfs geen gebruik gemaakt van haar rolstoel. Dankzij de bezorgde hulp van haar familie heeft ze het de hele dag zonder rolstoel uitgehouden.

Simonne de ‘vedet’

Een leuker moment beleefde Simonne toen er van de Belgische kust een orgeldraaier op bezoek kwam in Eyckenborch. De man deed zijn best, doch kreeg het publiek niet mee. Pas toen Simonne voor gangmaker speelde en zelf begon mee te zingen, kwam er “schwung” in de zaal. Het was voor iedereen een leuke belevens.

Op reis naar Lourdes. Simonne staat centraal op de achterste rij (in het lichtblauwe kleding).